

Pins pinyoners de la Riera de Sant Vicenç

Sant Vicenç de Montalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Passeigs dels Pins, s/n
Emplaçament Seguint el curs de la Riera de Sant Vicenç

Coordenades:

Latitud: 41.564348046337
Longitud: 2.512238196498
UTM Est (X): 459330
UTM Nord (Y): 4601523

Classificació

Número de fitxa 08264 - 202
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt (Carrer de Sant Antoni, núm. 13; 08394 - Sant Vicenç de Montalt)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dt., 04/02/2025 - 17:17

Descripció

Els pins pinyoners (*Pinus pinea*) de la riera de Sant Vicenç estan situats en el passeig dels Pins seguint el recorregut de la riera. La majoria d'ells, estan plantats a la vorera de mà esquerra, pujant la carretera, en escocells amples, de terra a excepció dels situats més al nord, on la vorera és molt estreta, no està enrajolada i l'espai limita amb el mur de contenció de finques privades.

En conjunt, són arbres molt esvelts, alguns d'ells amb una certa inclinació degut a la brisa marina. La majoria no superen els cent anys i presenten un excel·lent estat de salut. Mesuren més de quinze metres d'alçada, amb la majoria de capçades ben arrodonides i uniformes, en forma d'ombrel·la. Els que estan plantats al voltant del parc anomenat dels Pins, disposen d'un rec automàtic a l'entorn de la soca.

No s'observen ferides al tronc o branques significatives i la poda es manté regularment en cas de necessitat. L'escorça és vermellosa i gruixuda i les capçades de més de 18 metres per la majoria d'ells se sustenta a través d'una brancada potent amb algunes de recargolades.

Són arbres perennifolis amb fulles en forma d'agulla, agrupades de dos en dos, de 10 a quinze cm de longitud, d'un color verd intens acabades en punxa. El seu fruit és la pinya, de forma ovoide que va passant del color verd al color marró, d'entre vuit a catorze centímetres, que madura al tercer any, que és quan cauen els pinyons protegits per una closca forta d'uns 15 a 20 mm de longitud.

Observacions:

És el pi més resistent als incendis forestals per la seva escorça gruixuda i per la capçada que normalment queda allunyada del terra, la qual cosa permet que el foc pugui en determinades circumstàncies, passar per sota. Malgrat la forta sequera d'aquests darrers estius, sembla que aquests espècimens resisteixen força bé.

Bibliografia

MASCLANS, FRANCESC (1999). *Guia per a conèixer els arbres*, actualitzada per Oriol de Bolós. Flor del Vent Edicions.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1985). *Los árboles*. Barcelona. Editorial Blume.

